

Sygn. akt I ACa 466/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jadwiga Chojnowska (spr.) SSA Dariusz Małkiński
Sędziowie	:	SSA Grażyna Wołosowicz
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z o.o w W.

przeciwko **K. K. i A. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 30 października 2017 r. sygn. akt I C 1132/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a) **w punkcie 1 o tyle, że zasądza od pozwanych K. K. i A. G. (wraz z (...) Spółka z o.o. z siedzibą w R., co do której nakaz zapłaty uprawomocnił się) solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z o.o w W. kwotę 5.914.826,03 (pięć milionów dziewięćset czternaście tysięcy osiemset dwadzieścia sześć 03/100) złotych i oddala powództwo w pozostałej części;**

b) **w punkcie 2 o tyle, że zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 106.517 (sto sześć tysięcy pięćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;**

II. oddala apelację w pozostałym zakresie;

III. **zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 17.250 (siedemnaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej;**

IV. nakazuje sćiagnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Ostrołęce kwotę 4.000 (cztery tysiące) złotych tytułem zwrotu części brakującej opłaty od apelacji.

(...)

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w W. (dawniej: (...) sp. z o.o. nr (...) spółka komandytowo-akcyjna w W.) wniosła o zasądzenie od (...) sp. z o.o. w R., A. G. i K. K. solidarnie kwoty 6.159.827 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa. Podała, że zawarła z poprzednikiem prawnym pozwanej spółki, tj. (...) sp. z o.o. dwie umowy pożyczki (25 listopada 2013 r. oraz 6 lutego 2014 r.), których zabezpieczenie spłaty stanowiły wystawione przez pozwaną spółkę, a poręczone przez pozostałych pozwanych, weksle własne in blanco.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 30 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Sprzeciw od tego nakazu zapłaty wnieśli A. G. i K. K., którzy domagali się oddalenia powództwa. Podnosili, że doszło do zaspokojenia roszczeń powódki z tytułu pożyczki poprzez: spłatę przez (...) S.A. w K. kwoty 245.000 zł w wyniku realizacji umowy zawartej pomiędzy powódką a spółką prawa cypryjskiego (...) z siedzibą w L. na(...) zabezpieczenie 1.293.000 zł w związku z realizacją kolejnych 4 umów poprzez przewłaszczenie przez powódkę obligacji wyemitowanych przez (...) S.A. w K. oraz zaspokojenie powódki w zakresie kwoty 5.800.000 zł w wyniku realizacji kolejnej umowy, w wyniku której powódka powinna przejąć od (...) udziały w (...) sp. z o.o.

Wyrokiem z dnia 30 października 2017 r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce zasądził solidarnie od pozwanych K. K. i A. G. na rzecz (...) sp. z o.o. w W. kwotę 6.159.826,03zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 110.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 10.517 zł kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd ten ustalił, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. powstała w wyniku połączenia (...) sp. z o.o. nr (...) spółki Komandytowo-Akcyjnej oraz (...) sp. z o.o. nr (...)spółki Komandytowo-Akcyjnej w W..

Na podstawie uchwały nr (...) z 20 maja 2015 r., sporządzonej przez notariusz J. C., wspólnicy (...) sp. z o.o. sp.k. w W., tj. (...) sp. z o.o. (komplementariusz) i (...) sp. z o.o. (komandytariusz) podjęli decyzję o rozwiązaniu spółki bez przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego (Rep. (...)). Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wykreślił podmiot z rejestru spółek (sygn. akt (...)).

Na mocy umowy z dnia 25 listopada 2013 r. (...) sp. z o.o. w W. udzieliła (...) sp. z o.o. w W. (poprzednikowi prawnemu (...) sp. z o.o.) pożyczki w wysokości 5.500.000 zł. Kwota ta została przelana na rachunek bankowy pożyczkobiorcy w pięciu ratach (800.000 zł - 25 listopada 2013 r., 2.700.000 zł - 28 listopada 2013 r., 1.2000.000 zł - 28 listopada 2013 r., 500.000 zł - 28 listopada 2013 r. i 300.000 zł - 2 grudnia 2015 r.). Jako zabezpieczenie spłaty pożyczki (...) sp. z o.o. wystawiła weksel własny in blanco, którego warunki wypełnienia określone zostały w deklaracji wekslowej z 25 listopada 2013 r. Weksel ten został poręczony przez A. G. i K. K.. W dniu 30 grudnia 2013 r. podpisano aneks do umowy pożyczki, zmieniając jej oprocentowanie. Pomimo upływu terminu spłaty pożyczki w dniu 31 października 2014 r., (...) sp. z o.o. nie dokonała spłaty. W dniu 3 listopada 2014 r. powódka wystosowała wezwanie do zapłaty należności głównej (5.500.000 zł) wraz odsetkami (449.449,98 zł).

W dniu 6 lutego 2014 r. powódka zawarła z (...) sp. z o.o. kolejną umowę, na podstawie której udzieliła pożyczki gotówkowej w wysokości 2.000.000 zł. Podobnie jak wcześniej zabezpieczenie spłaty pożyczki stanowił wystawiony przez pożyczkobiorcę weksel własny in blanco, poręczony przez A. G. i K. K.. Aneksem z 4 marca 2014 r. zmieniono termin spłaty pożyczki na 31 grudnia 2014 r. Pomimo upływu tego terminu (...) sp. z o.o. nie dokonała spłaty pożyczki, w związku z czym pismem z 21 stycznia 2015 r. powódka wystosowała wezwanie do zapłaty należności głównej (2.000.000 zł) wraz z odsetkami (269.589,04 zł).

W dniu 27 listopada 2015 r. powódka wypełniła weksel będący zabezpieczeniem umowy pożyczki z 25 listopada 2013 r. na kwotę 4.109.826,03 zł oraz weksel dotyczący umowy pożyczki z 6 lutego 2014 r. na kwotę 2.050.000 zł (stanowiącą górną granicę odpowiedzialności pozwanych). W tym samym dniu wezwała pozwanych do wykupu weksli, wskazując jednocześnie że przedstawienie weksli do zapłaty nastąpi w dniu 11 grudnia 2015 r. w siedzibie powódki (W., ul. (...)).

W dniu 28 grudnia 2016 r. zostało zawarte porozumienie pomiędzy: A. G. jako dłużnikiem, (...) sp. z o.o. jako wierzycielem oraz (...) spółką prawa cypryjskiego. (...) oświadczyła, że zamierza przystąpić do długu, ustanowić jego zabezpieczenie posiadanymi obecnie i w przyszłości aktywami (...) sp. z o.o. (...)z siedzibą w K.. W grudniu 2016 r. (...) złożyła oświadczenie o przystąpieniu do długu, jaki posiadają pozwani względem powódki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd doszedł do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Podał, że w sprawie bezspornym jest, iż powódka zawarła z poprzednikiem prawnym (...) sp. z o.o. dwie umowy pożyczki (art. 720 k.c.), zabezpieczone poprzez weksle własne in blanco, które zostały poręczone przez pozwanych A. G. i K. K..

W związku z tym Sąd zwrócił uwagę, że istotą zobowiązania wekslowego jest brak konieczności wykazania przez wierzyciela wekslowego istnienia podstawy tego zobowiązania w stosunku cywilnoprawnym łączącym wystawcę i odbiorcę weksla. Wystarczy, aby wykazał, iż wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową oraz, że nie doszło do wykupu weksla. Dlatego też to na pozwanych jako dłużnikach wekslowych spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności pozwalających na zwolnienie się z zobowiązania wekslowego (art. 10 prawa wekslowego w zw. z art. 6 k.c.).

Zdaniem Sądu nie sprostali oni temu obowiązkowi i nie wykazali, że roszczenie powódki zostało częściowo zaspokojone we wskazywanych przez nich formach, tj. w wyniku rozliczeń z należącą do nich spółki prawa cypryjskiego (...) z siedzibą w L..

Nie przedłożyli bowiem dowodów świadczących o tym, że kwota 245.000 zł została zapłacona w wyniku realizacji umowy zawartej pomiędzy powódką a (...)przez dokonanie przelewu tej kwoty przez (...) S.A.

Nie wykazali także, jakoby roszczenie zostało zaspokojone w wysokości 1.292.000 zł w wyniku przewłaszczenia przez powódkę obligacji wyemitowanych przez (...) S.A., tj. 410 szt. obligacji imiennych zamiennych na akcje serii (...) o numerach (...), 131 szt. obligacji imiennych zamiennych na akcje serii (...) o numerach (...), 351 szt. obligacji imiennych zamiennych na akcje serii (...) o numerach (...), 400 szt. obligacji imiennych zamiennych na akcje serii (...) o numerach (...)- (...). Sąd wskazał, że umowa ta pełniła funkcję zabezpieczającą, a w jej wyniku nie doszło do ostatecznego przeniesienia własności obligacji. Obligacje te nie zostały także wykupione przez emitenta, ani też nie zostały sprzedane, a zatem nie można uznać, iż na powódkę przeszło ich prawo własności, a co za tym idzie, iż doszło do zaspokojenia jej roszczenia.

Sąd, oddalając wnioski dowodowe pozwanych o: zobowiązanie (...) S.A. do przedłożenia potwierdzeń wszelkich płatności dokonanych na rzecz (...) sp. z o.o. nr (...) Spółka (...); zwrócenie się do (...) S.A. o informację, kto był pierwotnym nabywcą oraz kto wykonuje prawo wierzyciela z obligacji wyemitowanych przez tę spółkę; o zobowiązanie (...) S.A. do przedłożenia wszystkich posiadanych przez nią dokumentów lub ich kopii dotyczących transakcji, których przedmiotem były obligacje; zobowiązanie powódki do wskazania wszelkich transakcji dokonanych z (...) oraz przedłożenie wszelkich posiadanych przez nią dokumentów lub ich kopii dotyczących transakcji, przedmiotem których były obligacje; zobowiązanie powódki do udzielenia informacji, czy wykonywała jakiekolwiek prawa z obligacji, w szczególności w ramach zgromadzenia wierzycieli w celu zawarcia układu w przyspieszonym postępowaniu układowym (...) S.A. w restrukturyzacji oraz o zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Katowicach o udzielenie informacji w sprawie o sygn. Akt X GRp 9/16/1 oraz X GPr 7/12/16 w zakresie jak głosowała powódka na zgromadzeniu, uznał je za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a służące jedynie przewlekaniu

postępowania. Stwierdził, że ogólnikowość tezy dowodowej w świetle określonej podstawy faktycznej oraz wyjaśnień pozwanych dawała przesłanki do uznania, że wniosek ten zgłoszony został jedynie dla przedłużenia postępowania.

Z tych samych przyczyn oddalił wnioski dowodowe zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wskazując że stopień ogólności tezy dowodowej był wyjątkowo abstrakcyjny, a okoliczności, które miały zostać wykazane były wtórne w stosunku do odpowiedzialności pozwanych, która oparta jest na specyficznym ukształtowanym stosunku prawnym, jakim jest poręczenie wekslowe.

W efekcie uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że powódka zasadnie dochodziła zapłaty wskazanej w pozwie kwoty tytułem zobowiązań pozwanych wynikających z umów pożyczek. W związku z tym w całości uwzględnił żądania pozwu. O odsetkach orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu od 25 stycznia 2016 r.

O kosztach procesu postanowił zgodnie z art. 98 k.p.c.

Wyrok ten w całości został zaskarżony przez pozwanych. Zarzucili oni Sądowi naruszenie:

1. art. 921⁶ k.c. w zw. z art. 38, art. 101, art. 103 i art. 32 ustawy prawi wekslowe przez uwzględnienie powództwa, pomimo że przedłożone przez powoda weksle nie zostały wypełnione zgodnie z deklaracjami wekslowymi;
2. art. 453 k.c. w zw. z art. 356 § 2 k.c. przez uznanie, że nie można było wywiązać się z zobowiązania poprzez spełnienie świadczenia na rzecz powódki w innej formie i na mocy porozumienia stron;
3. art. 233 k.p.c. przez dowolną ocenę materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że nie udowodnili, że dokonali z powódką wcześniejszych rozliczeń, jak również że weksle zostały nieprawidłowo wypełnione (niezgodnie z deklaracjami wekslowymi);
4. art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w sprzeciwach oraz dalszych pismach (z 18 lipca 2017 r. i 2 października 2017 r.) z uzasadnieniem, że ogólność tezy dowodowej dawała podstawę do uznania, iż wnioski zgłoszone zostały dla przedłużenia postępowania, pomimo że wnioski dowodowe były dostatecznie sprecyzowane, nie zmierzały do spowodowania zwłoki w postępowaniu, zostały zgłoszone we właściwym czasie i miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wnosili o zmianę wyroku i oddalenie powództwa albo jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jedynie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Za zasadny został uznany zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. przez odmowę uwzględnienia wniosków dowodowych, a więc dopuszczenia dowodu z określonych dokumentów znajdujących się w posiadaniu innych podmiotów, niż pozwani - zawartych w pkt 1, 2 i 3 pisma skarżących z dnia 18 maja 2017 r. – k. 154 i następne.

Zauważyć należy, że wniosek ten został złożony po zamknięciu rozprawy w dniu 22 maja 2017 r. w formie załącznika do rozprawy z tego dnia. W dniu 30 maja 2017 r. rozprawa została otwarta na nowo i pozwanych wezwano do osobistego stawiennictwa celem przeprowadzenia dowodu z ich przesłuchania w charakterze strony. Powódka w piśmie z dnia 3 sierpnia 2017 r. wnosila o oddalenie wniosków dowodowych pozwanych zawartych w załączniku do rozprawy. W dniu 24 sierpnia 2017 r. przesłuchano pozwanego K. K. – decyzji procesowych w przedmiocie wniosków dowodowych pozwanych wskazanych w piśmie procesowym z dnia 18 maja 2017 r. nie podjęto ani w dniu 30 maja 2017 r., ani w dniu 24 sierpnia 2017 r. Przesłuchanie w charakterze strony drugiego z pozwanych miało miejsce w dniu 30 października 2017 r. W tym samym dniu zamknięto rozprawę i wydano wyrok. W protokole rozprawy brak adnotacji o pominięciu zgłoszonych wniosków dowodowych.

We wniesionych sprzeciwach pozwani, powołując się na fakt skonfiskowania dokumentów przez (...) we W. w dniu 7 maja 2015 r., wnioskowali o zwrócenie się do (...) we W. o przekazanie umów, na które powoływali się w sprzeciwie, a które to - ich zdaniem – dowodzą częściowego zaspokojenia roszczenia powódki przez nich jako dłużników wekslowych. Wniosek ten nie został również uwzględniony, pomimo przywoływania przez pozwanych, w trakcie przeprowadzania dowodu z ich przesłuchania w charakterze strony, faktów wskazujących na zabranie dokumentów dotyczących spółki (...).

Z dowodów niespornych między stronami wynika, iż weksle in blanco, zabezpieczające umowy pożyczki, zostały wypełnione w dniu 11 grudnia 2015 r., jeden z nich na kwotę 4.109.826,03 zł, drugi zaś na 2.050.000 zł. Przy ich wypełnianiu uwzględniono zestawienie wpłat na poczet tych pożyczek, znajdujące się na k. 30 akt. Zestawienie to może dowodzić, iż uwidoczniło w nim stan spłaty pożyczek do dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny dopuścił w postępowaniu odwoławczym dowód z dokumentu w postaci spisu i opisu rzeczy zabranych przez Delegaturę (...) we W. z mieszkania pozwanego A. G. w dniu 6 maja 2015 r. (k. 220 akt), który to dokument potwierdza zeznania tego pozwanego co do nieposiadania dokumentacji dotyczącej spółki (...).

Zdaniem Sądu odwoławczego trafne było stanowisko Sądu Okręgowego w przedmiocie pominięcia dowodu z zeznań świadków przywołanych w sprzeciwach. Wskazana we wnioskach teza dowodowa była bardzo ogólnikowa i trudno dociec, jakie konkretne fakty miały być udowodnione zeznaniami świadków, a więc czy określone ustalenia pomiędzy stronami w odniesieniu do roszczenia objętego pozwem o zapłatę kwoty 5.631.991 zł a więc zaspokojenia przez pozwanych z ich majątków osobistych jako dłużników wekslowych zobowiązania w tej wysokości, czy też pertraktacji między stronami procesu odnośnie przejęcia udziałów spółki (...) w (...) sp. z o. o. w K. - takie twierdzenia zostały przedstawione w uzasadnieniu sprzeciwów. W załączniku do rozprawy z dnia 22 maja 2017 r. nie padły żadne konkretne wnioski dowodowe w odniesieniu do umowy, jaka miała być zawarta między powódką a spółką (...), mającej na celu zaspokojenie powódki kwotą 5.631.991 zł w inny sposób, niż gotówkowy.

W instancji odwoławczej nie było więc prowadzone postępowanie dowodowe, mające na celu wyjaśnienie faktu, czy doszło do zaspokojenia roszczenia powódki przez pozwanych w formie innej niż gotówkowa, w odniesieniu do kwoty 5.631.991 zł, z uwagi na ogólnikowość i niejednoznaczność twierdzeń pozwanych w tym zakresie.

Uznano natomiast za właściwe uwzględnienie wniosków dowodowych zmierzających do wyjaśnienia czy miało miejsce zaspokojenie roszczenia powódki o dodatkową kwotę 245.000 zł oraz w zakresie kwoty 1.292.000 zł – zaspokojenie w formie bezgotówkowej poprzez przejęcie obligacji wyemitowanych przez (...) S.A w K..

Wyniki postępowania dowodowego doprowadziły do następujących wniosków.

Potwierdzony został dowodami w postaci umowy przelewu wierzytelności z dnia 30 czerwca 2015 r., zawartej między (...) a (...) sp. z o.o. nr 3 spółka komandytowo-akcyjna w W. i dowodami w postaci przelewów bankowych z dnia 14 września 2015 r. (k. 455 akt) i 31 grudnia 2015 r. (k. 454 akt), że na poczet spłaty pożyczek została przekazana nie tylko kwota 250.000 zł ujęta w rozliczeniu na dzień 24 listopada 2015 r., znajdującym się na k. 30 akt, ale także kwota 245.000 zł przekazana powódce zgodnie z ustaleniami objętymi § 2 umowy. Do miarodajności tych dokumentów strona powodowa nie zgłaszała żadnych uwag – nie kwestionowała ich. Nie twierdziła, że kwota 245.000 zł została przez nią zwrócona jako nienależna. Podkreślić należy, że na obu przelewach bankowych wskazany jest ten sam nr rachunku bankowego odbiorcy kwot. O ile w momencie wypełnienia weksla kwota ta nie mogła być jeszcze uwzględniona, o tyle w momencie wnoszenia powództwa (22 stycznia 2016 r.) wierzytelność strony powodowej z tytułu umów pożyczek została zaspokojona dalszą kwotą 245.000 zł. Nie ma przy tym znaczenia, że kwota ta wpłynęła na inne konto bankowe, niż wskazane w umowie pożyczki, bowiem te wskazane w umowie dotyczyło stron umowy pożyczki (pozwani nie byli stronami umowy pożyczki).

Apelacja była zatem słuszna w zakresie bezpodstawności żądania zapłaty od pozwanych jako dłużników wekslowych kwoty 245.000 zł.

Drugi podnoszony zarzut odnoszący się do niezasadności roszczenia w zakresie kwoty 1.292.000 zł – w świetle dowodów z dokumentów przeprowadzonych w postępowaniu przed Sądem II instancji - nie zasługiwał na uwzględnienie.

Strona powodowa w piśmie stanowiącym odpowiedź na sprzeciwy powoływała się na umowę przewłaszczenia obligacji na zabezpieczenie wierzytelności. Twierdziła, że nie zostały one wykupione przez emitenta, ani sprzedane przez powódkę a także nie zostały przejęte przez nią na własność. Umowa ta jednakże nie została przedłożona przez stronę powodową w toku postępowania przed Sądem I instancji.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko powódki co do charakteru umowy przewłaszczenia obligacji. Nie wskazał jednakże tej umowy, a więc kiedy została ona zawarta i pomiędzy jakimi podmiotami, jednocześnie zarzucił pozwanym, że nie sprostali ciężarowi dowodu w zakresie twierdzeń podnoszonych na okoliczność spełnienia świadczenia – zaspokojenia wierzytelności pieniężnej - w innej formie niż gotówkowa.

W realizacji zobowiązania nałożonego przez Sąd II instancji (...) S.A. wskazała, że emitentem obligacji była (...) S.A. I SKA i obligacje te objęła (...). Zostały one zdeponowane w domu maklerskim, jednak spółka zrezygnowała z usług domu maklerskiego i obecnie odcinki obligacji znajdują się w siedzibie emitenta. W dacie przekazywania obligacji z domu maklerskiego do emitenta widnieje nowy ich właściciel - powódka. Zmiana właściciela nastąpiła poza emitentem. (...) S.A. przedłożyła stosowne dokumenty.

Treść tego pisma dała Sądowi Apelacyjnemu asumpt do zobowiązania powódki do przedłożenia umowy przewłaszczenia obligacji na zabezpieczenie. Dokument ten, zwany „umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie”, został ostatecznie złożony i dowodzi, iż umowa została zawarta w dniu 4 lutego 2015 r. pomiędzy powódką oraz spółką (...), której to jedynymi współnikami są pozwani. Umowa została zatem zawarta przed uzupełnieniem weksli. Jest w niej mowa o pożyczkach (wierzytelności przejmującego) i przenoszącym – spółce. W § 1 umowy opisano dokładnie uprawnienia przejmującego, jeżeli jego wierzytelności nie zostaną spłacone w całości w dacie wymagalności. Strona powodowa – przejmujący według nazewnictwa użytego w umowie – w toku postępowania przed Sądami obu instancji twierdziła, że nie składała oświadczeń o zaspokojeniu swojego roszczenia poprzez zaliczenie nominalnej wartości instrumentów finansowych lub sprzedaży tych instrumentów. O tych czynnościach przenoszący miał być powiadomiony. Pozwani kwestionując charakter tejże umowy, a przede wszystkim powołując się na złożenie przez powódkę oświadczenia o zaspokojeniu wierzytelności poprzez zaliczenie nominalnej wartości instrumentów finansowych, tego faktu nie wykazali. Na rzecz ich tezy nie przemawia postanowienie zawarte w § 3 umowy zmienione aneksem nr (...) z tego samego dnia, bowiem jest w nim mowa o przejściu prawa własności w takim rozumieniu, jaki nadaje umowa, a więc umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie. W tejże umowie znajduje się także zapis o przewłaszczeniu zwrotnym.

Wsparciem tezy pozwanych nie są także odcinki zbiorowe obligacji (k. 388- 391 akt). Noszą one datę 26 luty 2015 r., a więc późniejszą od daty zawarcia umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego treść pisma (...) S.A. w odniesieniu do wpisu właściciela, gdy obligacje zostały przekazane z domu maklerskiego do emitenta, wyjaśnia pośrednio zapisy § 3 umowy.

Powódka jako uprawniona z umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie mogła wykonywać prawa z obligacji na zgromadzeniu wierzycieli (wnioski dowodowe zmierzające do wyjaśnienia tych kwestii zostały pominięte, z uwagi na to, iż nie zmierzały do wyjaśnienia faktów istotnych w sprawie).

W świetle powyższego nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia wartości przeniesionych obligacji.

W piśmie procesowym pozwanych z dnia 26 lutego 2019 r. zostały zawarte nowe twierdzenia faktyczne, które pozostawały poza zasięgiem oceny Sądu II instancji – były bowiem spóźnione. Uwaga ta odnosi się także do wniosku o opinię biegłego.

Reasumując, w świetle wyników postępowania dowodowego, przeprowadzonego przed Sądami obu instancji, dochodzone przez powoda roszczenie wobec pozwanych jako dłużników wekslowych było uzasadnione do kwoty 5.914.827 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2016 r., zaś niezasadne w zakresie kwoty 245.000 zł.

Konsekwencją uwzględnienia apelacji w zakresie kwoty 245.000 zł było stosunkowe rozliczenie - przy określeniu, iż strona powodowa wygrała sprawę w 96 %, pozwani zaś w 4 % - poniesionych przez strony kosztów procesu, w tym i kosztów zastępstwa procesowego (art. 100 k.p.c.). Przyjęto, iż pozwani winni zwrócić powodce opłatę od pozwu w kwocie 96.000 zł (100.000 zł – 4.000 zł).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach instancji odwoławczej postanowił w oparciu o art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo – w proporcji 96 % do 4 % - koszty poniesione przez powódkę (koszty zastępstwa procesowego według stawki minimalnej) i pozwanych (koszty zastępstwa procesowego jednego pełnomocnika reprezentującego dłużników solidarnych według stawki minimalnej).

Z uwagi na uwzględnienie w części apelacji i zwolnienie pozwanych od ponoszenia obowiązku jej opłacenia ponad kwoty po 2.000 zł, Sąd Apelacyjny, kierując się art. 113 ust. 1 u.k.s.c nakazał ściągnąć od strony powodowej kwotę 4.000 zł tytułem części opłaty od apelacji (100.000 x 4 %).

(...)